

nedavno je tega, in v njenem smehu
ogledujem se in ki ljubezen
je imenovala svoje mlado zdravje.

In tako sem pripovedoval si, sam,
številke izgubljene sreče,
dneve in, bleščeče v davnih sapicah,
vodé gozdov in trave.

Na tem otoku, mrtvem,
zapuščen od slednjega srca,
ki slišalo je kdaj moj glas,
lahko ostanem živ zazidan.

OB SESTIH ZJUTRAJ

Vittorio Sereni (1913)

Smrt, kot je znano, odpečati vse.
In res sem jaz se vračal,
nihče ni vrat zapahnil,
bila so komajda priprta.
Le malo prej sem bil izdihnil,
razpadel v nekaj urah.
A videl sem, kar zagotovo
ne vidi mrtvec: hišo,
še vso pod vtisom svoje sveže smrti,
le rahlo zmédeno,
še toplo od mene, ki več nisem bil,
razpolovljeno krsto,
zapahe brez moči,
prostoren in obljuden zrak krog mene,
tako neznatnega v tej smrti,
in budne glavne ulice Milana,
zasidranega v svojem vetru.